

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. G.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/181260-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/181260-421/1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „úřad práce“) ze dne 17. 7. 2019, č. j. VYC-402/2019-S1 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žalobce vyřazuje z evidence uchazečů o zaměstnání podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný shrnul ve svém rozhodnutí průběh předchozího řízení.
4. Žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 4. 2. 2019 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, mj. i o tom, že v době dočasné neschopnosti je povinen dodržovat režim dočasné neschopnosti, tj. zdržovat se na adrese uvedené v potvrzení, dodržovat rozsah a dobu povolených vycházek a umožnit úřadu práce kontrolu dodržování režimu, což osvědčil svým podpisem. Dne 15. 4. 2019 bylo úřadu práce doloženo Potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu (dále jen „potvrzení o dočasné neschopnosti“), jímž byl od tohoto dne žalobce uznán dočasně neschopným plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu s tím, že mu byly povoleny vycházky v době od 12:00 do 18:00 hodin. Jako místo pobytu v době dočasné neschopnosti byla v potvrzení uvedena adresa X. Na této adrese provedl úřad práce dne 14. 6. 2019 v 9:30 hodin kontrolu dodržování režimu dočasné neschopnosti žalobce. Úřad práce však žalobce v místě pobytu nezastihl, nepřítomnost potvrdila jeho partnerka, která sdělila, že se žalobce na uvedené adrese nezdržuje. Sám žalobce poté v písemném vyjádření ze dne 24. 6. 2019 uvedl, že v květnu 2019 opustil společnou domácnost a jezdí tam pouze za dětmi, jinak bydlí po ubytovnách v Brně, po známých nebo na ulici. Dále uvedl, že jeho partnerka nemusela ve zlosti mluvit pravdu. Dne 17. 7. 2019 pak vydal správní orgán I. stupně výše označené prvostupňové rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání.
5. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ze správního spisu vzal za nesporné, že žalobce potvrdil svým podpisem, že převzal písemné poučení uchazeče o zaměstnání, v rámci čehož byl poučen i o povinnostech vztahujících se k dočasné neschopnosti. Stejně tak vzal za prokázané, že dne 14. 6. 2019 v 9:30 hodin provedl úřad práce kontrolu dodržování režimu dočasné neschopnosti žalobcem, přičemž žalobce v místě pobytu nezastihl, aniž by byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí znám či prokázán některý z vážných důvodů, vyjmenovaných v ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný se tedy ztotožnil s názorem úřadu práce, že žalobce dne 14. 6. 2019 prokazatelně mařil součinnost s úřadem práce bez vážného důvodu, v důsledku čehož byl oprávněně vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Skutečnost, že nebyl přítomen kontrole, odůvodnil žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně tím, že po neshodách s partnerkou opustil společnou domácnost začátkem měsíce května 2019 a jezdil tam pouze za svými dětmi, bydlel po ubytovnách, po známých nebo na ulici, k čemu však dle žalovaného nelze přihlídnout ve jeho prospěch. V odvolání pak žalobce svou argumentaci zcela změnil a uvedl, že v době kontroly doma byl, avšak v jiné části domu a neslyšel zvonění, přičemž jeho partnerka otevřela a ve zlosti po partnerské hádce kontrole sdělila, že neví, kde se žalobce nachází. Ohledně těchto skutečností v rámci odvolacího řízení rovněž zaslala partnerka žalobce žalovanému

přípis. Žalovaný však uvedená tvrzení posoudil jako novou skutečnost a nový důkaz, které však mohl žalobce uvést již dříve, a tudíž k nim nepřihlédl. Předestřená tvrzení se žalovanému jevila jako účelová, když v rámci řízení před správním orgánem I. stupně žalobce výslovně uvedl, že se na předmětné adrese nezdržoval od začátku května 2019, což sdělila i žalobcova partnerka při kontrole. Vyplývá to i ze záznamu z kontroly, který žalobce nikterak nezpochyboval. Rovněž žalovaný nezohlednil ve prospěch žalobce ani jeho tvrzení, že jej měl úřad práce kontaktovat na známé telefonní číslo, přičemž žalovaný konstatoval, že to není povinností úřadu práce, aby uchazeče o zaměstnání při nezastižení na adrese kontaktoval i telefonicky.

6. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že žalobce prokazatelně mařil součinnost s úřadem práce výše označeným jednáním, aniž by byl prokázán vážný důvod uvedený v ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterým by bylo možno jednání žalobce ospravedlnit, a žalobce tak naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný jako odvolací správní orgán tedy měl za prokázané, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání.

III. Žaloba

7. Žalobce předně uvedl, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, a proto jej napadá žalobou v celém rozsahu z důvodu nezákonnosti, neboť napadeným rozhodnutím byla porušena jeho práva.
8. Žalobce shrnul, že dne 15. 4. 2019 mu lékařka vydala potvrzení o dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci, s tím, že vycházky stanovila v době od 12:00 do 18:00 každý den. Jako místo, kde se bude žalobce nacházet v době neschopnosti, nahlásil bydliště své partnerky. Dne 14. 6. 2019 pak přišla ráno kontrola úřadu práce. Žalobce však o této kontrole nevěděl, v době kontroly prováděné pracovníci úřadu práce se zdržoval na uvedené adrese, ale nacházel se v jiné části domu a neslyšel zvonění. Před příchodem kontroly se žalobce a jeho partnerka pohádali, partnerka jej vykazovala z domu, načež žalobce odešel do odlehle části domu. Při příchodu kontroly otevřela dveře partnerka a žalobce zapřela. Na otázku pracovníků úřadu práce sdělila, že neví, kde se žalobce nachází. Kontrola odešla, neověřila však telefonicky, zda se žalobce skutečně nezdržuje doma. Žalobce po celou dobu správního řízení tvrdil, že jeho partnerka nemusela ve zlosti říkat pravdu, navíc žalobci o proběhnuté kontrole řekla až po několika dnech. Žalobce ve dnech následujících po kontrole skutečně opustil na chvíli společnou domácnost a bydlel u kamaráda v X.
9. Partnerka žalobce následně sama uznala, že udělala ve vzteku chybu, což sama později přiznala v prohlášení, které přiložil k odvolání. Žalobce nemá možnost jinak prokázat svoji přítomnost doma a dodržování léčebného režimu. Žalovaný uvedené prohlášení partnerky žalobce posoudil jako účelové, protože jej žalobce uplatnil až v odvolání. Žalobce se však domníval, že stačilo jeho tvrzení úřadu práce, avšak po jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a podání odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, požádal žalobce partnerku o písemné vysvětlení, že žalobce v průběhu kontroly „zapřela“. Žalovaný tak podle jeho názoru formalisticky převzal a zopakoval stěžejní argument úřadu práce, že byl žalobce řádně poučen o svých povinnostech, a nijak nevzal v úvahu jeho argumenty a vážný důvod, proč nereagoval na kontrolu od úřadu práce. Žalobce vnímá postup žalovaného jako nespravedlivý a příliš formální.

10. Podle žalobce byly v jeho případě dány jiné vážné osobní důvody a důvody hodné zvláštního zřetele podle ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když měl svoji nepřítomností u kontroly režimu dočasné neschopnosti mařit součinnost s úřadem práce. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dále uvedl, že správní orgány v jeho případě nedbaly ochrany zájmů žalobce, přičemž výrazem tohoto postupu byl přepjatý formalismus. Správní orgán I. stupně má především jakožto úřad práce vykonávat veřejnou službu, kterou je zprostředkování zaměstnání na trhu práce, a k tomuto cíli by měla vést veškerá jeho činnost. Před vydáním rozhodnutí o vyřazení by měl úřad práce zjišťovat veškeré okolnosti, které by svědčily pro případné vážné důvody na straně uchazeče o zaměstnání, neboť účelem činnosti úřadu práce je zprostředkovat uchazečům zaměstnání a nikoli je vyřazovat. Nejvyšší správní soud podle žalobce akcentuje i přiměřenost, resp. proporcionalitu mezi důsledky vyřazení z evidence a závažností porušení ze strany uchazeče o zaměstnání. Rozhodnutí úřadu práce má odpovídat míře porušení povinností uchazečem.
11. Žalovaný ani správní orgán I. stupně přitom podle názoru žalobce neprojevili při posuzování vážného důvodu na straně žalobce žádné pochopení a nezajímali se o to, jaké důsledky bude mít vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro něj i jeho rodinu.
12. Na základě výše uvedeného se tedy žalobce domnívá, že správní orgány postupovaly v rozporu se správním řádem a dostatečně neobjasnily skutkový stav ve věci. Žalobcem uváděný důvod neposoudily správní orgány jako vážný, a to i žalobcem předložená fakta.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření nejdříve shrnul skutkový stav a námitky uvedené v žalobě.
15. K námitkám žaloby pak uvedl následující. K námitce žalobce, že se v době kontroly nacházel na předmětné adrese a pouze neslyšel zvonění, neboť se po hádce s partnerkou nacházel v jiné části domu, uvedl žalovaný, že setrvává na svém názoru, že uvedené tvrzení nemá oporu ve spisové dokumentaci a nebylo prokázáno žádným relevantním způsobem. Ze spisové dokumentace podle žalovaného vyplývá, že tuto argumentaci žalobce uplatnil až poté, co byl rozhodnutím úřadu práce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, tedy až ve svém odvolání tvrdil, že se v místě pobytu v době kontroly zdržoval. V prvostupňovém správním řízení však tvrdil, že se na předmětné adrese nezdržoval od května 2019, jezdil tam pouze za svými dětmi.
16. Žalovaný se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že jeho partnerka otevřela kontrole dveře, ale z důvodu předešlé hádky uvedla, že neví, kde žalobce je, neboť ani toto tvrzení nemá oporu ve spisové dokumentaci. Naopak podle žalovaného ze záznamu o kontrole vyplývá, že jeho partnerka kontrole sdělila, že se žalobce na uvedené adrese nezdržuje.
17. Podle žalovaného žalobce zcela prokazatelně v rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně uvedl, že se v době kontroly dne 14. 6. 2019 na adrese pobytu v době dočasné neschopnosti nezdržoval, což potvrdila i jeho partnerka, která kontrole

otevřela. Na základě zhodnocení okolností daného případu, o nichž nebylo žádných pochybností a rovněž skutečnosti, že nebyl prokázán zákonný vážný důvod, kterým by bylo možno omluvit jednání žalobce, úřad práce vydal rozhodnutí, jímž vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce si byl vědom povinnosti zdržovat se v době dočasné neschopnosti v místě pobytu uvedeném v potvrzení o dočasné neschopnosti, měl tedy jednat tak, aby předmětnému porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání předešel. Neshody s partnerkou nelze podle žalovaného považovat za vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, když žalobce po neshodách s partnerkou v květnu 2019 měl dostatečný časový prostor na to, aby lékařce, která potvrzení dočasné neschopnosti vydala, nahlásil skutečnou adresu, kde se zdržuje, čímž by předešel nesplnění předmětné povinnosti uchazeče o zaměstnání.

18. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že postup úřadu práce vůči jeho osobě je přepjatým formalismem. Úřad práce postupoval zcela nepochybně v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu. Podle názoru žalovaného měl žalobce dostatek času informovat lékaře i úřad práce o změně místa pobytu a v jeho případě na nepřítomnost při kontrole úřadem práce nelze aplikovat vážný důvod podle ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti.
19. Žalobce mohl dle žalovaného výše uvedené námitky ohledně toho, že se v době kontroly zdržoval na předmětné adrese, avšak neslyšel zvonění, uplatnit již v rámci prvostupňového správního řízení, avšak uplatnil je až v řízení odvolacím. Žalobce tak zcela změnil svoji argumentaci, a tedy uplatnil nové skutečnosti a nový důkaz, které mohl uvést již v řízení prvoinstančním. Zcela změněná argumentace pak vzbuzuje u žalovaného pochybnost o věrohodnosti žalobce.
20. Jinému posouzení situace nesvědčí podle žalovaného ani tvrzení žalobce, že se nachází v tíživé životní situaci, neboť uvedené tvrzení nemůže změnit nic na tom, že dne 14. 6. 2019 žalobce porušil povinnosti dočasně neschopného uchazeče o zaměstnání. Taktéž sankce za předmětné jednání žalobce byla dle žalovaného uplatněna zcela přiměřeně a její intenzita odpovídala povaze porušení povinnosti žalobcem.
21. Ani žalobcem uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu nemá podle žalovaného vliv na jiné posouzení věci. Žalovaný sice souhlasí s žalobcem, že hlavní činností úřadu práce je snaha zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání, avšak na druhou stranu mají uchazeči o zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti nejen práva, ale i povinnosti, které musí úřad práce po uchazečích vymáhat, a to i prostřednictvím vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nepochybně zasáhne do životní situace vyřazeného uchazeče, jak poukazuje i žalobce, ale na základě tohoto faktu nelze dospět k závěru, že takové osoby nemají povinnost dodržovat příslušné zákonné povinnosti. Žalobcem popsaná tíživá životní situace nemůže být ani vážným důvodem podle ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
22. Žalovaný na závěr uvedl, že v daném případě bylo rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu věci a bylo vydáno v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
24. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
26. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Krajský soud se zabýval námitkou žalobce týkající se toho, že žalovaný nesprávně posoudil tvrzení žalobce ohledně jeho nepřítomnosti v době kontroly plnění povinností uchazeče o zaměstnání úřadem práce a nedostatečně tak objasnil skutkový stav.
28. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zařazen do evidence úřadu práce od 4. 2. 2019. Lékařka vystavila žalobci dne 15. 4. 2019 potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu. Současně lékařka stanovila žalobci vycházky denně v době od 12:00 do 18:00 hod. Dne 14. 6. 2019 v 9:30 hod. provedl úřad práce kontrolu dodržování režimu dočasné neschopnosti na žalobcem nahlášené adrese místa pobytu v době dočasné neschopnosti. Pracovnicím úřadu práce otevřela dveře partnerka žalobce, která podle záznamu o kontrole uvedla, že se žalobce nezdržuje na uvedené adrese. Žalobci byl zaslán záznam o provedené kontrole, který mu byl doručen do datové schránky dne 2. 7. 2019. Žalobce následně zaslal úřadu práce písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že společnou domácnost po neshodách s partnerkou a její rodinou opustil začátkem května 2019 a jezdil tam pouze za svými dětmi. Bydlel poté na ubytovnách, po známých i na ulici. Dále také žalobce uvedl, že jeho bývalá partnerka nemusela ve zlosti mluvit zcela pravdu. Úřad práce následně vydal rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.
29. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak žalobce uvedl, že v době kontroly se nacházel na předmětné adrese. V této době však měl komplikovaný vztah se svojí partnerkou, která otevřela dveře kontrole z úřadu práce. Žalobce byl v té době na druhé straně rodinného domu, který má dva vchody a zvonění neslyšel. Mezi žalobcem a jeho partnerkou předtím, než přišla kontrola z úřadu práce, proběhla hádka a partnerka ve zlosti na osobu žalobce poté kontrole z úřadu práce sdělila, že neví, kde se žalobce nachází. Partnerka žalobce však netvrdila, jak se uvádí v rozhodnutí úřadu práce, že se žalobce na předmětné adrese nezdržuje. Rovněž žalobce uváděl, že úřad práce jej mohl kontaktovat telefonicky a ověřit tak, zda se žalobce na předmětné adrese zdržuje. Vzniklé nedorozumění tak bylo způsobeno partnerskou hádkou, a nikoliv nedodržováním povinností a mařením součinnosti s úřadem práce ze strany žalobce.

30. V rámci odvolacího řízení dále zaslala partnerka žalobce žalovanému přípis, ve kterém mj. sdělila, že v době kontroly ve zlosti chtěla žalobce vykázat ze společné domácnosti, přičemž kontrole sdělila, že neví, kde se žalobce nachází. Kontrole z úřadu práce však nesdělila, že žalobce na předmětné adrese nebydlí, jak je uvedeno v záznamu o kontrole. Poté, co kontrola odešla, žalobci ve zlosti nic neřekla, neboť se nacházel v jiné části domu. O proběhlé kontrole řekla žalobci až za několik dní, a následně žalobce odešel na čas bydlet ke kamarádovi, než se situace uklidní. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí.
31. Podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*
32. Podle ustanovení § 30 odst. 3 věta první zákona o zaměstnanosti *vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2.*
33. Podle ustanovení § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti *uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže neplní povinnosti stanovené v § 21.*
34. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že žalobcovo sdělení ohledně skutečnosti, že se v průběhu kontroly zdržoval na předmětné adrese, je účelové a nekonzistentní se sdělením uvedeným v rámci prvostupňového správního řízení. Rovněž žalovaný i správní orgán I. stupně vycházeli primárně ze sdělení žalobce, že se od května 2019 nenacházel ve společné domácnosti s partnerkou na adrese, kterou uvedl jako místo pobytu po dobu dočasné neschopnosti.
35. K tomu soud v první řadě uvádí, že považuje za podstatné, že v rámci prvostupňového správního řízení žalobce výslovně uváděl, že se na předmětné adrese, kde probíhala kontrola, nacházel v době, kdy tam navštěvoval své děti. Rovněž výslovně uváděl, že jeho partnerka nemusela kontrole z úřadu práce říkat ve zlosti pravdu. Tato tvrzení žalobce pak podle názoru krajského soudu nejsou nijak rozporná s tvrzeními uvedenými žalobcem a jeho partnerkou v rámci odvolacího řízení, kdy oba shodně uvedli, že se v době kontroly žalobce nacházel na předmětné adrese, avšak partnerka ve zlosti po hádce kontrole z úřadu práce sdělila, že neví, kde se žalobce nachází, přičemž žalobce se nacházel v jiné části domu a neslyšel zvonění. Nebylo tak namístě, když žalovaný uzavřel, že tvrzení žalobce, uvedená v prvostupňovém správním řízení, a následně tvrzení uvedená v odvolání, byla vzájemně rozporná a účelově uvedená. Krajský soud má za to, že žalobce v rámci odvolání spíše upřesnil, jakým způsobem se události v průběhu kontroly sebehly. Žalovaný tedy měl podle názoru soudu zohlednit tvrzení žalobce uvedená v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s tvrzeními uvedenými v přípisu od partnerky žalobce, neboť se nejednalo o nové skutečnosti a nové důkazy, když je žalobce uváděl již v průběhu prvostupňového správního řízení.
36. Uvedené skutečnosti pak souvisí s tím, jak správní orgány zjistily skutkový stav ve věci. Co se týká zjišťování skutkového stavu, správní orgány mají povinnost postupovat v řízení v souladu s ustanovením § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což je vyjádřením zásady materiální pravdy. Správní orgány musí postupovat také v souladu se zásadou vyšetřovací vyjádřenou v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, podle níž musí správní orgán činit vše tak,

aby bylo zjištěno vše potřebné pro řádné zjištění skutkového stavu, přičemž správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí.

37. Vzhledem ke skutečnosti, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání je krajní opatření, je nutné, aby porušení povinností, resp. maření součinnosti s úřadem práce, jež má k vyřazení z evidence vést, bylo zjištěno bez důvodných pochybností. Lze se totožnit s žalovaným, že uchazeči o zaměstnání mají nejen práva, ale i povinnosti podle zákona o zaměstnanosti, které je nutno vůči uchazečům o zaměstnání vymáhat, třeba i prostřednictvím vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Jelikož se však jedná o zásadní zásah do sféry uchazeče o zaměstnání, mělo by mu předcházet pečlivé zjišťování skutkového stavu a prokázání porušení těchto povinností uchazečem o zaměstnání ze strany správního orgánu, přičemž správní orgán musí vždy postupovat v souladu s výše uvedenými zásadami.
38. V nyní posuzované věci však vznikly důvodné pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu, neboť se žalobce mohl nacházet na adrese nahlášené v dočasné neschopnosti, a to s ohledem na tvrzení okolností v době kontroly, jak je uvedeno již výše. Pokud bylo sdělení partnerky žalobce o jeho nepřítomnosti v době kontroly nejednoznačné (když ze sdělení žalobce v rámci prvostupňového správního řízení vyplynulo, že jeho partnerka nemusela mluvit pravdu, a následně podle sdělení v rámci odvolacího správního řízení měla partnerka žalobce kontrole sdělit, že neví, kde se žalobce nachází), měl se správní orgán I. stupně snažit o jiné ověření přítomnosti žalobce na předmětné adrese (např. telefonickým kontaktem, jak ostatně navrhoval i žalobce). Žalovaný však uvedená tvrzení žalobce nezohlednil a nevypořádal, a založil tak pochybnost o tom, zda byl řádně zjištěn skutkový stav, tedy zda se žalobce skutečně nenacházel v době kontroly na předmětné adrese.
39. Žalovaný tedy měl uvedená sdělení žalobce a jeho partnerky v rámci odvolacího řízení zohlednit, jak je uvedeno již výše, neboť navazují na sdělení uvedená žalobcem v řízení před úřadem práce a je tak dána zcela pravděpodobná možnost, že se události staly tak, jak uvádí žalobce a jeho partnerka. Vzhledem k tomu, že se tím žalovaný nezabýval, resp. se zabýval zejména tím, že uvedená sdělení žalobce jsou rozporná a že sdělení uvedená žalobcem v rámci odvolání jsou novými skutečnostmi a novými důkazy, které mohl uvést již v rámci prvostupňového správního řízení, a nezohlednil je ve svém rozhodování, nebyl žalovaným ani předtím úřadem práce dostatečně zjištěn skutkový stav tak, aby bylo jednoznačně prokázáno, zda žalobce skutečně porušil režim dočasné neschopného uchazeče o zaměstnání tím, že se v době kontroly nenacházel na předmětné adrese, a tím mařil součinnost s úřadem práce.
40. Lze se ztotožnit s vyjádřením žalovaného, že tvrzení žalobce ohledně toho, že se v době kontroly nacházel na předmětné adrese, neslyšel však zvonění a jeho partnerka jej zapřela, nemá oporu ve spisové dokumentaci a nebylo prokázáno žádným relevantním způsobem. Soud je však toho názoru, že naopak žalovaný měl uvedená tvrzení žalobce relevantními důkazy potvrdit nebo vyvrátit, neboť bylo pouze na žalovaném, aby žalobci relevantním způsobem prokázal porušení povinností uchazeče o zaměstnání. Jak již bylo uvedeno výše, v rámci zásady vyšetřovací jsou správní orgány povinny řádně zjistit skutkový stav a za tím účelem si opatřit důkazy, a jsou povinny i bez návrhu provést veškeré důkazy nezbytné pro řádné zjištění stavu věci, případně i za

účelem rozptýlení pochybností, které mohly vnést do řízení tvrzení žalobce. Žalovaný ani správní orgán I. stupně však nic takového neučinili.

41. Krajský soud nezpochybňuje, že v rámci svého sdělení v rámci prvostupňového správního řízení žalobce uvedl i to, že se ve společné domácnosti nenacházel již od května 2019. Rovněž je však jednoznačné jeho tvrzení, že tam nadále jezdil za svými dětmi. Je tedy dána pochybnost o tom, zda se žalobce v době kontroly nacházel či nenacházel na předmětné adrese, když na této adrese nadále navštěvoval své děti, a tedy se mohl v době kontroly úřadem práce na této adrese nacházet a události mohly proběhnout tak, jak uvádí žalobce a jeho partnerka. To, že se žalobce v jiných dnech mohl nacházet mimo adresu, na níž probíhala kontrola úřadem práce, není relevantní. Podstatné však je, že nebylo dostatečně prokázáno, zda se žalobce v době kontroly nacházel či nenacházel na předmětné adrese, neboť z jeho sdělení vyplývá, že se tam nacházet mohl, přičemž to žalobce rovněž tvrdil v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.
42. K tomu nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že jiná situace by mohla nastat, pokud by žalobce ve svém vyjádření jednoznačně uvedl, že se od května 2019 ani jednou nenacházel na adrese uvedené jako místo pobytu v potvrzení o dočasné neschopnosti. Jelikož na tuto adresu však dojížděl za dětmi, jak sám uvedl, není vyloučené, že se tam mohl nacházet i v době kontroly úřadem práce, přičemž i při pouhé návštěvě dětí mohla proběhnout hádka mezi žalobcem a jeho partnerkou, a uvedená situace tedy mohla proběhnout tak, jak uvedl žalobce a jeho partnerka.
43. Krajský soud tak na základě výše uvedeného shledal podanou žalobu důvodnou, neboť v průběhu správního řízení nebyl na základě provedení dokazování v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebylo náležitě prokázáno porušení povinností žalobcem, a tedy maření součinnosti s úřadem práce žalobcem, když správní orgány si na podporu svých závěrů neobstaraly dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí. Rovněž měl žalobce zohlednit tvrzení uvedená žalobcem v rámci odvolacího řízení, neboť tato nebyla novými skutečnostmi a novými důkazy, neboť je méně konkrétně uváděl již v prvostupňovém správním řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud je tedy přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného trpí zásadními nedostatky, které způsobují, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a proto nebylo možné učinit jednoznačný závěr, že žalobce porušil své povinnosti uchazeče o zaměstnání.
45. Za těchto okolností nezbývá krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl ve věci neúspěšný, pročež nemá na náhradu nákladů řízení právo. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce. Žalobci by náležela

náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení, avšak z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by mu takové náklady vznikly. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce